

STEPHEN WALLENFELS

ZAP

VOOR JE HET WEET BEN JE WEG



the house of books

Voor Theresa en Michael



Oorspronkelijke titel: POD

First published in the USA by namelos llc, South Hampton, NH

Copyright © Stephen Wallenfels 2009

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2012

The House of Books, Vianen/Antwerpen

Vertaling: Carla Hazewindus

Vormgeving omslag: Studio Jan de Boer BNO

Opmaak binnenwerk: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3357 2

NUR 285

D/2012/8899/9

www.stephenwallenfels.com

www.thehouseofbooks.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

JOSH

DAG 1: PROSSER, WASHINGTON

RUIS

Ik word wakker van een krijsend geluid. Metaal dat over metaal krast, maar dan ongeveer duizend keer zo hard. Ik schiet overeind in bed en doe mijn handen voor mijn oren. Het lijkt of mijn hersens uit mijn hoofd spatten. Het geluid gaat maar door en wordt steeds harder. Ik strompel mijn bed uit en val om. Kon ik mijn hoofd er maar afschroeven. De pijn is niet te harden. Ik kan maar één ding doen. Ik begin te gillen en hoop dat dit het afgrijselijke geluid zal overstemmen.

Dan houdt het plotseling op.

Ik zet me schrap voor als het weer begint, maar dat gebeurt niet. Het enige wat ik nog hoor, is een gezoem in mijn hoofd. Wankelend sta ik op en hou me vast aan de muur. Terwijl ik me afvraag wat er in vredesnaam aan de hand is, floept het licht in de gang aan. Dan zwaait de deur van mijn kamer open. Pap leunt tegen de deurpost en hij ademt gejaagd. Met Thanksgiving heeft hij een pacemaker gekregen. Als hij maar geen hartaanval heeft.

‘Alles in orde, Josh?’ vraagt hij.

Zijn stem trilt, maar zo te zien heeft hij nog geen hartmassage nodig.

‘Ik heb hoofdpijn,’ zeg ik.

‘Ja dat zal wel. Mijn oren suizen ook nog.’

Hij aarzelt even. ‘Mag ik binnenkomen?’

‘Tuurlijk,’ zeg ik. Ik raap vlug mijn joggingbroek van de grond en hijs hem over mijn boxershort. ‘Kijk uit dat je nergens over struikelt.’ Dan pak ik de sweater die over de stoel voor mijn computer hangt en trek hem aan.

Pap doet het licht aan. Hij loopt voorzichtig om de puinzooi heen van gebrande cd's, gametijdschriften en computersnoeren en gaat naar het raam. Hij heeft een rode pyjamabroek aan en een wit T-shirt waarop een vochtige plek met bruine stukjes zit. Als ik afa op de stank wanneer hij langs me loopt, is dat van ons avondeten dat er weer uit is gekomen. Hij kijkt naar de ochtendschemering en krabt aan zijn kont. Volgens mij schat hij de weersverwachting in aan de hand van de barometerdruk en de bewolking. Voor mij is het wel duidelijk: dit wordt een winderige lentedag met nog meer regen.

‘Wat was dat?’ vraag ik.

‘Ik weet het niet.’

‘Een botsing?’

Hij blijft door het raam kijken. ‘Nee, daarvoor duurde het te lang. Het was iets anders.’

‘Het leek of het alleen maar in mijn hoofd was.’

Hij draait zich om. ‘Precies.’

‘Jemig, maar wat was het dan? Ik dacht dat mijn kop zowat uit elkaar knalde.’

‘Volgens mij was het de ophanging van de verwarmingsketel.’

Dat lijkt me nogal vergezocht. Ik loop naar de vaste telefoon en pak het toestel uit de oplader. Geen kiestoon. Omdat de internetverbinding ook via de telefoonkabel loopt, kan ik dus ook niet op het web. Geweldig. Hoe moet ik de rest van mijn huiswerk nou afkrijgen?

‘Kan de ophanging van een verwarmingsketel ervoor zorgen dat de telefoon het niet meer doet?’ vraag ik.

‘Het was maar een ideetje,’ zegt pap terwijl hij op de rand van mijn bed gaat zitten.

Mijn benen voelen niet meer zo wiebelig. En het gesuis in mijn oren is bijna weg. Ik kijk op de digitale wekker op mijn nachtkastje.

5:03.

Ik had nog zeker een uur kunnen slapen, om vervolgens in een halfuur het geschiedenisproefwerk voor het eerste uur in mijn hoofd te stampen. Maar nu kan ik het internet niet op voor de aantekeningen. Deze dag wordt dus echt een puinhoop. Even komt er een gedachte in me op, maar ik ben nog steeds zo suf dat ik er net niet bij kan.

‘Kijk eens of de radio het doet,’ zegt mijn vader.

Ik zet hem aan, maar hoor alleen maar een piepend en zwabberend geruis. Ik probeer de middengolf. Nog meer van hetzelfde. Het geluid doet me denken aan het geruis uit het heelal. Ik zet de radio uit. Gelukkig is mam naar een conferentie, anders zou ze nu helemaal zijn geflipt.

Ik krijg een beetje de kriebels. Het is net alsof ik iets op het spoor ben, alleen weet ik niet wat. Ik ga op zoek naar de spijkerbroek die ik gisteren aanhad en haal mijn mobieltje uit de zak. ‘Wedden dat dit ding ook niet werkt?’ Ik klap het telefoontje open en bel ons vaste nummer. ‘Geen bereik,’ zeg ik.

‘Dit is echt heel raar,’ zegt pap.

‘Goh, vind je?’

Hij kijkt me aan alsof hij beledigd is.

‘Trouwens, Dutch had toch als een gek moeten blaffen bij het horen van dit geluid?’ zeg ik.

‘Lijkt me wel.’

‘Ik ga kijken of alles goed met hem is.’

Pap staat op. ‘Dan controleer ik de verwarmingsketel even.’

Beneden is alles donker, maar er komt nu genoeg ochtendlicht van buiten om te kunnen zien waar ik loop. Ik ga de woonkamer binnen en kijk door het grote raam. Ons huis staat in een doodlopende straat met hoge heggen en verbleekte cederhouten hekken. Op dit uur zou iedereen in de buurt nog horen te slapen. Maar dat is niet het geval. Overal is het licht aan. In de flat tegenover ons huis branden de lampen alsof het etenstijd is en niet een paar uur voor het ontbijt. Volgens mij zijn wij niet de enigen met een piepende verwarmingsketel.

Ik ga naar de keuken. Daar ruikt het nog steeds naar het eten van gisteravond: de mislukte Franse uiensoep van pap. Op het digitale klokje van de magnetron staat 5:05. Weer komt die gedachte bij me op, maar nu laat ik haar niet ontsnappen. Dat geluid begon volgens mij vijf minuten geleden. Ik vraag me af of het toen precies vijf uur was. Ik weet zeker dat dit iets te betekenen heeft, maar ik weet nog steeds niet wat.

Dutch slaapt buiten en ligt opgekruld bij de deur naar het terras. Hij is een zenuwachtige lobbies met treurige ogen. Hij blaft tegen alles en nog wat. Zelfs tegen de eekhoorns in de bomen. Ik tik tegen de ruit. Hij doet één oog open, kwispelt even met zijn staart en dan slaapt hij gewoon verder. Dit klopt echt niet.

Pap komt naast me staan. ‘Volgens mij heeft Dutch het niet gehoord,’ zegt hij en hij gaapt. Pap is zo te zien behoorlijk ontspannen, maar ik niet. Ik krijg een raar gevoel in mijn buik.

‘De honden van de burens blaffen trouwens ook niet.’

Pap krabt op zijn hoofd.

‘Hoe is het met de verwarmingsketel?’ vraag ik.

‘Niks aan de hand.’

We kijken elkaar even aan maar zeggen niets.

Vogeltjes vliegen van tak naar tak. Er blaast een windvlaag over het terras en er dwarrelen een paar blaadjes op. De lucht betreft en de hemel wordt donker. Het lijkt of de zon ondergaat in plaats van dat hij opkomt. Dan klinken er sirenes. Het is een ziekenwagen en een brandweerauto, vlak in de buurt. Dutch wordt er wakker van en kijkt naar ons. Hij springt op en drukt zijn neus tegen de ruit.

Ik wil de deur open doen.

‘Josh, wacht!’

Paps stem klinkt zo dwingend dat ik geen stap meer verzet. Hij kijkt naar boven en ik volg zijn blik.

Ik krijg bijna geen adem en mijn mond valt open.

Door de wolken daalt als een spin in een web een gigantische zwarte bol naar beneden.

De bol is nog minstens een kilometer weg, maar zelfs vanaf deze afstand lijken de huizen eronder piepklein. Vol afgrijzen bereid ik me erop voor dat de huizen en de mensen erin zullen worden verpletterd. Maar dan stopt het gevaarte zo’n honderdvijftig meter boven de grond en blijft geruisloos zweven.

‘Goeie genade,’ fluistert pap.

Hij wijst op nog een andere bol, iets verder naar het oosten. En dan nog een.

Binnen een halve minuut is de hele hemel bespikkeld met zwarte bollen. Dutch krabt tegen de ruit en heeft geen idee van wat er zich boven zijn kop afspeelt.

De bollen beginnen te draaien.

En dan, alsof er een teken wordt gegeven, schieten uit alle bollen blauwwitte stralen tevoorschijn. De stralen splitsen zich in steeds dunnere straaltjes, net als twijgjes aan een tak. Sommige stralen verdwijnen in de lucht, maar de meeste schieten naar de grond. Over een weg vanuit de Horse Heaven Hills komen twee auto's aangescheurd. Een lichtflits en beide auto's zijn verdwenen. Geen explosie geen vuurbal, ze zijn gewoon weg.

'Pap!' schreeuw ik.

Hij staart uit het raam en mompelt hoofdschuddend: 'Nee, nee, nee.'

'Ik ga aan de voorkant kijken!'

Ik spurt door de keuken en ren de gang door naar de woonkamer. Ik kijk door het raam bij de voortuin. Er hangt een draaiende bol boven het flatgebouw aan de overkant. De auto langs de stoeprand verdwijnt. Er loopt een hond langs die zijn riem achter zich aan sleept.

Midden op straat ligt een fiets met daarnaast een veiligheids-helm en daaromheen een bende opgerolde kranten. Die zijn van Jamie, het meisje dat bij ons de krant bezorgt.

Ik doe de voordeur open en kijk de tuin en de straat door.

'Jamie!'

Niets.

'Jamie!'

Rechts van me hoor ik een zacht gejammer. Er staan vier auto's en een aftandse camper langs de stoep geparkeerd. Het

dichtst bij me in de buurt staat een witte Honda. Jamie zit daar op haar hurken achter om zich voor de bol te verbergen. Ze is ongeveer vijftig meter van onze deur.

Een lichtflits en twee auto's zijn verdwenen.

'Jamie, nu!'

Ze kijkt me aan. Ze heeft een snee op haar voorhoofd en er zit bloed op haar wangen.

Weer een flits. De camper verdwijnt.

Ze aarzelt even, dan staat ze op en begint te rennen. Maar er is iets mis met haar. Ze zakt door haar linkerbeen. Ze herstelt haar evenwicht en rent strompelend verder. Ik wil naar buiten gaan om haar te helpen. Maar dan word ik van achteren stevig beetgepakt. Ik begin te schreeuwen en word naar binnen gesleurd.

Jamie staat aan het eind van onze oprit. Ze kijkt me wanhopig en doodsbang aan.

Ze doet nog een stap en verdwijnt dan in een flits van blauw-wit licht.

MEGS

DAG 1: LOS ANGELES, CALIFORNIË

LICHTFLITSEN

Ze probeert me wakker te krijgen. ‘Megs? Kom op, liefie.’
Ik doe net alsof ik haar niet hoor.

‘Megs, wakker worden.’

Het gaat me niet lukken om haar te negeren. Ze trekt aan mijn slaapzak.

‘Word nou wakker. Schiet op!’

Ik weet dat ze niet zal ophouden. Als ik me er niets van aantrek, wordt ze kwaad en dat moet ik echt niet hebben. Ik doe mijn ogen open. ‘Oké, oké. Ik ben al wakker.’

Ze kijkt me aan vanaf de stoel voorin. Haar gezicht is perfect opgemaakt met lippenstift op haar lippen en bruine eyeliner rond haar ogen. Ze heeft haar haar naar achteren gekamd en in een staartje gedaan. Het lijkt wel of ze uren met haar uiterlijk bezig is geweest. In haar blauwe satijnen bloesje lijken haar borsten groter dan normaal. Ik snuif de geur van haar bloemetjesparfum op, vermengd met de stank van vuile was die achterin op de vloer ligt.

‘Sorry, Megs, maar ik moet nu echt weg.’

Weg? Opeens ben ik klaarwakker.

‘Waar ga je dan naartoe?’ Ik kom overeind op de achterbank, wrijf de slaap uit mijn ogen en kijk naar het digitale klokje dat met plakband vastzit op het dashboard. In het schemerige licht kan ik het net zien.

4:48.

‘Waarom moeten we nu al opstaan?’

‘Ik weet dat het nog vroeg is, schatje. Sorry hoor, maar ik heb haast en ik moet even met je praten.’

Mam heeft nu al twee keer achter elkaar ‘sorry’ gezegd. Dat is dus een record. Er is duidelijk iets niet in orde. Ik moet erachter komen wat. We zijn op een donkere plek die ik niet ken en om me heen zie ik alleen maar beton. Naast ons staat een blauwe auto geparkeerd. Verderop zie ik een groene deur waar HOTELLOBBY op staat.

‘Waar zijn we?’

‘In een parkeergarage.’

‘Van een hotel?’

‘Ja. Maar omdat ik...’

‘Ik dacht dat we op het strand zouden gaan slapen.’

‘We zitten zonder benzine, weet je nog.’

Beetje bij beetje herinner ik het me weer. We kwamen na middernacht LA binnengereden. De benzinemeter gaf aan dat de tank bijna leeg was. We verdwaalden. We kwamen bij dit hotel. Mam parkeerde in een garage. Ze deed haar haar goed in het achteruitkijkspiegeltje, deed lippenstift op en ging naar binnen om de weg naar het strand te vragen. Ik viel weer in slaap. Mam kuste me welterusten. Ze rook naar sigaretten en bier.

‘Waarom moet je nu weg? En waarom zie je er zo opgedoft uit?’

‘Dat wil ik je nou net vertellen. Ik moet zo meteen naar een sollicitatiegesprek.’

‘Een sollicitatiegesprek?’ Mijn hart slaat over. ‘In die kleren?’

‘Ja, schatje. Luister nou even.’

En dan valt alles op zijn plek. De fluisterende man.

‘Je hebt met die man afgesproken, hè? Die vent met wie je bij de auto stond te fluisteren.’

‘Hij heeft voor ons avondeten betaald,’ zegt ze en ze ontwijkt mijn blik.

‘Hè? Die kippenvleugeltjes?’

Ik herinner me dat ze stonden te zoenen. Hij had dun grijs haar en een baard.

Mam haalt even diep adem en frunnikt aan haar armband. Ik weet dat ze snakt naar een sigaret. Ze buigt zich naar me over en kijkt me met haar groene ogen indringend aan.

‘Ik heb hier geen tijd voor, Megs. Snap je dat? Hou je mond en luister. Je doet precies wat ik zeg.’ Ze klinkt opeens heel boos.

Ze zwijgt even om het tot me door te laten dringen. Ik zit zo ongeveer te stomen in mijn slaapzak.

‘Je wacht in de auto. Je gaat nergens heen. Hou de deuren op slot en doe voor niemand open. Voor niemand. Begrepen?’

‘Ook niet voor de politie?’

Ze knippert met haar ogen. Dat kwam hard aan. De politie is op dit moment niet onze beste vriend. ‘Ik blijf maar een uurtje weg,’ zegt ze.

‘Wel een uur! Waar ga je dan heen?’

‘Naar een ander hotel.’

‘Waarom kan hij niet in dit hotel met je praten?’

‘In dit hotel is geen... koffieshop.’

Ze kletst gewoon onzin. ‘Een koffieshop? Wat voor baantje is dat eigenlijk?’

Naast ons wordt een auto geparkeerd. Het is een witte Mercedes met getinte ramen. Ik kan niet zien wie er achter het stuur zit, maar ik weet zeker dat het de fluisterende man is. Mam pakt haar handtasje.

‘Waarom rijden we niet gewoon door naar San Diego?’ vraag ik. Ik weet dat ik haar niet kan tegenhouden, maar ik wil het toch proberen. ‘We kunnen vast wel...’

‘Lieverd, toe nou. We hebben toch geen benzine?’ Ze glimlacht. Ze is niet meer boos. ‘En niet de radio aanzetten, oké? Anders loopt de accu leeg en die hebben we hard nodig. En niet vergeten: blijf... in... de... auto. Als ik terugkom, heb ik geld. Dan kunnen we benzine kopen en gaan we lekker ontbijten bij Denny’s. Goed?’

Ik hoor dat de motor van de Mercedes stationair blijft draaien. Mam leunt over de stoelleuning, geeft me een kus op mijn hoofd en fluistert: ‘En daarna gaan we naar het strand. Beloofd.’ Haar parfum zweeft als een wolk van rozenblaadjes boven mijn hoofd. Ze kijkt nog even naar haar lippen in de achteruitkijkspiegel, trekt haar bloesje recht, doet het portier open en stapt uit.

Ze loopt naar de Mercedes. Het geklik van haar hoge hakken weerkaatst tegen de betonnen muren. Dan blijft ze staan en draait zich om.

Ze heeft zich bedacht!

Ze loopt snel terug naar onze auto en tikt op het raampje. ‘Doe op slot,’ zie ik haar zeggen en ze wijst naar het knopje in

het portier. Ik doe het knopje naar beneden en dan glimlacht ze. Met haar rode lippen maakt ze een kusgebaar. De uitdrukking in haar vochtige ogen past niet erg bij die glimlach. Wat voor sollicitatiegesprek dit ook mag zijn, ik weet zeker dat ze die baan helemaal niet wil.

Ik ben echt niet achterlijk, ook al ben ik nog maar twaalf.

Ik draai me om en zie haar door de gebarsten en met tape bij elkaar gehouden achterrauit naar de Mercedes lopen. Zelfs in deze gore parkeergarage is ze mooi. Lang en slank, als een prinses – maar wel in een supernauw rood rokje. Ze doet de deur van de passagierskant open en zegt iets tegen de chauffeur. Hij heeft grijs haar en een baard. Zonder nog achterom te kijken stapt ze in. De Mercedes glijdt weg door het donker.

En wat nu?

Ik ben helemaal wakker. Ik moet piesen, maar ik heb opdracht in de auto te blijven. Geweldig hoor. Als ik dit wil volhouden, moet ik afleiding hebben. Een of ander spelletje. Ik ben er heel goed in om in mijn hoofd de tijd bij te houden. Ik kijk bijvoorbeeld even hoe laat het is en dan weet ik daarna precies wanneer er een kwartier verstreken is. Ik zit er hooguit wel eens vijf seconden naast. Jessica, mijn beste vriendin, zegt dat ze het bijna griezelig vindt dat ik altijd weet hoe laat het is. Ze noemt het mijn ‘hersenklok’. Het komt een heel klein beetje in de buurt van superpower. Ik besluit om elke minuut af te tellen tot ze terug is. Dat zijn er dus negenenvijftig vanaf... nu.

4:58.

Ik kijk om me heen in onze gammele, oude auto. Het is een Nova uit 1978 met brede barsten in het dashboard. De asbak puilt uit van de Marlboropeuken met rode lippenstift erop. Er liggen allemaal lege, verfrommelde Doritos-zakjes op de vloer.

Ik lig in een slaapzak die ik weet niet hoe lang al niet meer is gewassen. Mam slaapt alleen maar onder een dun geel dekentje met brandgaatjes van sigaretten erin. Trouwens, ik vraag me af of ze ooit wel slaapt.

4:59.

Ik probeer me te herinneren waar we twee nachten geleden hebben geslapen.

O ja, op een parkeerplaats voor vrachtwagens, net over de staatsgrens van Californië. Ik lag de hele nacht in de dieselstank. Maar dat was lang niet zo eng als hier. In ieder geval was daar meer verlichting. Hier staan alleen maar heel veel auto's met allemaal donkere plekken ertussen. Twee rijen verderop zie ik een zwarte SUV staan. Dat ding is zo groot dat de auto ernaast wel een speelgoedautootje lijkt. Hadden wij maar zo'n kar. Lekker veel ruimte.

5:00.

Er beginnen duizend demonen in mijn hoofd te krijsen.

Eindelijk houdt het op. Ik tril over mijn hele lijf. Het lijkt alsof de auto ronddraait en mijn oren doen pijn. Ik weet niet wat ik moet doen, dus trek ik de slaapzak maar over mijn hoofd en hoop dat het niet nog een keer zal gebeuren. Waar is mam? Waarom gebeurt mij dat nou? Ben ik ziek? Allemaal vragen die door mijn hoofd schieten en dan hoor ik weer lawaai.

Sirenes.

Niet een paar. Honderden. Ik ga rechtop zitten en kijk om me heen. Ik zie lichtflitsen, net alsof het onweert, maar ik hoor geen gedonder. Mam heeft gezegd dat het niet mag, toch doe ik de radio aan. Ik hoor alleen maar geruis, op welk knopje ik ook druk. Opeens komen er mensen de parkeergarage binnenhollen.

Eerst een stuk of twee en dan een heleboel. Mannen in pyjama en vrouwen in hun nachthemd die huilende kinderen met zich meesleuren. Een vent met alleen een T-shirt en een boxersshort aan maakt de deur open van de blauwe auto naast de onze en haalt er een geweer uit. Hij rent naar de uitgang en begint in de lucht te schieten. Dan verdwijnt hij in een lichtflits. Auto's worden gestart, motors ronken. Mensen proberen weg te komen en andere mensen proberen hen tegen te houden. Een moeder en haar twee kleine kinderen, een jongetje en een meisje, rennen naar de SUV. Het meisje laat haar speelgoedkonijntje vallen. Ze wil teruggaan om het op te rapen, maar haar moeder pakt haar op en gooit het huilende meisje in de SUV.

Het getoeter van claxons vermengt zich met het geloei van de sirenes.

Een man struikelt en valt op de grond.

Auto's rijden over hem heen alsof hij een verkeersdrempel is. Ik schreeuw dat ze moeten stoppen, maar niemand hoort me. Er klinkt het geluid van brekend glas en scheurend metaal. Nog meer mensen beginnen te gillen. Auto's komen met piepende banden van de bovenste verdiepingen aangereden en rammen de auto's op de begane grond. De SUV rijdt achteruit van zijn parkeerplek. Dan wordt zijn bumper geraakt door een aanstormende truck en botst hij met de zijkant tegen een andere auto. Even later tuimelen de moeder en haar kinderen er aan de passagierskant weer uit. Er stroomt bloed over het voorhoofd van het kleine meisje. De moeder kijkt naar de uitgang. Auto's die naar buiten rijden verdwijnen een voor een in de lichtflitsen. Een rode BMW komt met piepende remmen tot stilstand. Hij glijdt half de straat op en verdwijnt dan. De moeder pakt het meisje op en wil naar de deur van de hotellobby rennen. Het

jongetje blijft staan en draait zich om alsof hij iets heeft vergeten, maar dan grijpt zijn moeder hem bij zijn arm en trekt het krijsende jongetje met zich mee.

Ik ruik verbrand rubber, uitlaatgassen en benzine. Dan voel ik iets.

Binnen in mijn slaapzak verspreidt zich een natte, warme plek.

De tranen stromen over mijn gezicht en maken vegen op het raam. Ik kan bijna geen adem meer krijgen. De geluiden buiten slokken alles op, zelfs de lucht. Ik rol me op tot een balletje op de achterbank en knijp mijn ogen zo hard dicht dat het pijn doet. Maar toch zie ik het nog steeds voor me: de auto's die over de gevallen man rijden. En die gruwelijke, verblindende lichtflitsen.